

Arrest

nr. 57 964 van 16 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 14 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 2 augustus 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 23 december 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 24 december 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom uit Belgrado. U heeft de Servische nationaliteit. In 2003 bent u traditioneel gehuwd met E.(...) (O.V. 6.664.036), een Ashkali uit Kosovo. In Belgrado werd uw partner door onbekende Serviërs lastiggevallen en beledigd. Hij werd verweten een Albanees te zijn. Enige tijd na uw huwelijk verhuisde u daarom met uw partner naar Kosovo. In Kosovo werd uw partner voortdurend verbaal lastiggevallen door drie onbekende Albanen. Hij werd door hen verweten met een Servische vrouw getrouwd te zijn en werd met de dood bedreigd. U bleef er ongeveer een maand wonen alvorens terug te keren naar Belgrado, waar u in een barak ging wonen. Terug in Servië kende uw man dezelfde problemen met Serviërs als voordien. Een voor u onbekende organisatie liet weten dat uw barak zou afgebroken worden. In de plaats daarvan zouden nieuwe barakken komen waar elektriciteit en water aanwezig is. De nieuwe barakken zijn tot nu toe nog niet gebouwd. U lichtte tevergeefs deze organisatie in over de problemen die uw partner kende met enkele Serviërs. U haalde tevens aan dat u in Servië niet terecht kon bij Servische artsen. Er werd u steeds gezegd op een later tijdstip terug te keren omdat er te veel patiënten waren. Wanneer u dan terugkeerde bij de arts werd uw afspraak wederom uitgesteld. Uiteindelijk verliet u met uw partner eind juli 2010 Servië, richting België waar u op 2 augustus 2010 asiel vroeg. U bent in het bezit van een kopie van uw geboorteakte.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt vooreerst dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw partner, E.(...), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren en ook erna is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Kosovo Polje in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie komt ook naar voor dat in de regio Kosovo Polje de algemene veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid van de Roma en Ashkali bevredigend is. Er zijn evenmin aanwijzingen van recente etnische geïnspireerde aanvallen tegen leden van deze gemeenschappen in deze gemeente. In de gemeente Kosovo Polje hebben zich zelfs sinds 2004 geen veiligheidsincidenten meer voorgedaan gericht tegen de RAE-gemeenschappen. Ook binnen de ruimere regio Prishtinë, waartoe ook de gemeente Kosovo Polje behoort, zijn er recentelijk geen etnisch geïnspireerde incidenten gemeld waarbij RAE-gemeenschappen het doelwit waren. Uit cijfers afkomstig van UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) blijkt tevens dat ongeveer 1195 Roma, Ashkali en Egyptenaren sinds het beëindigen van het conflict in 1999 naar de gemeente Kosovo Polje zijn teruggekeerd.

Wat betreft de problemen die u in Kosovo in 2004 kende -, u verliet toen reeds na één maand Kosovo omdat u door onbekende Albanen werd geslagen omwille van uw etnische origine en de afkomst van uw partner,- dient opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid van deze problemen ernstig op de helling komen te staan door enerzijds een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en deze van uw partner en anderzijds door ernstige tekortkomingen in uw verklaringen. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal toen één keer door Albanen te zijn geslagen en dit in aanwezigheid van uw partner (gehoorverslag CGVS, p.13). Uw partner verklaarde echter uitdrukkelijk tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat toen jullie samen in Kosovo waren, u nooit door Albanen werd geslagen. Het bleef toen steeds bij verbale agressie (gehoorverslag CGVS partner, p.6-7). Voorts liet u naar aanleiding van deze aanval op uw persoon na hiervan aangifte te doen bij de Kosovaarse politie of bij de internationale organisaties die toen in Kosovo aanwezig waren

(CGVS, p. 14). U stelde dit niet gedaan te hebben omdat uw belagers ermee dreigden u te vermoorden indien u deze problemen bij de politie kenbaar zou maken bij de politie (CGVS, p. 14). Deze verklaring voor het niet inroepen van de bescherming van uw autoriteiten is niet afdoende. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van feiten kunnen zij hiertegen van zelfsprekend ook niet optreden. Bovendien blijkt uit de ons beschikbare informatie dat u in Kosovo Polje in 2004 terecht kon bij zowel de lokale politie (KPS; Kosovo Police Service), als UNMIK Police (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo) en KFOR (Kosovo Force) om bescherming te verkrijgen. Hier dient tevens bij bemerkt te worden dat de internationale autoriteiten in Kosovo, waaronder ook KFOR en UNMIK, sinds de beëindiging van de oorlog op 10 juni 1999 (VN-resolutie 1244) steeds uitgebreid aandacht hebben besteed aan het bestrijden van elke vorm van etnisch geïnspireerd geweld. Het garanderen van de veiligheid en de bewegingsvrijheid van alle inwoners van Kosovo, ongeacht hun etnische origine, vormt daarenboven de kerntaak van KFOR. Hieruit kan dan ook geconcludeerd worden dat de door u aangehaalde feiten op heel wat aandacht had kunnen rekenen en dat u wel degelijk bij hen terecht kon voor het krijgen van bescherming. Zowel UNMIK als KFOR waren toen aanwezig in uw gemeente. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u tevens heeft nagelaten deze problemen in het verleden te melden aan bij lokale Roma-vertegenwoordigers (CGVS, p. 14).

Daarnaast heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar Kosovo geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de hulp of de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u een reëel risico zou bestaan op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hieraangaand dient te worden opgemerkt dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er eind 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Wat betreft het feit dat u in Servië door Serviërs werd geslagen en beledigd, dient te worden opgemerkt dat u wederom niet aannemelijk heeft gemaakt hiervoor geen of onvoldoende beroep kon doen op de bescherming van de lokale en/of hogere autoriteiten in Servië en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie

van subsidiaire bescherming. U heeft immers nergens van deze problemen aangifte gedaan, noch bij de politie in Servië, noch bij Roma-vertegenwoordigers of mensenrechtenorganisaties. U vreesde immers desgevallend opnieuw door Serviërs geslagen te worden (CGVS, p.16). Dergelijke verklaringen kunnen wederom niet weerhouden worden voor uw nalaten deze problemen te melden. Zoals reeds aangehaald is het precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van feiten kunnen zij hiertegen van zelfsprekend ook niet optreden. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat de Servische autoriteiten en de Servische politie voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel er weliswaar binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit informatie dat de Servische politie anno 2010 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialisereerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de Sector for Internal Control of the Police opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia. Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen. Uw partner verklaarde in dit opzicht bovendien dat u in Servië nooit problemen heeft gekend met de politie (CGVS partner, p.10).

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uw partner verklaarde deze problemen die u in Servië met Serviërs kende enkel gemeld te hebben bij een voor haar onbekende organisatie die kwam zeggen dat uw barak zou worden afgebroken. Ze wist echter niet of deze organisatie in de eerste plaats wel bevoegd is voor het behandelen van dergelijke klachten (CGVS, p.8). Daarnaast liet ook zij na deze problemen te melden bij de politie, bij Roma-vertegenwoordigers of mensenrechtenorganisaties. Haar verklaring voor dit nalaten, dat zij meent dat niemand haar helpt, overtuigt evenmin (CGVS partner, p.8).

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u evenmin stappen hebt ondernomen tegen de vernieling in het verleden van uw barak door de inspectiediensten. De inspectiediensten zouden een document bij gehad hebben waaruit blijkt dat ze toestemming hadden uw barak af te breken. Uit niets blijkt evenwel dat dit bevelschrift ten onrechte zou genomen zijn en niet het gevolg zou zijn van een loutere toepassing van de regelgeving terzake en aldus zou kunnen beschouwd worden als een onrechtvaardige behandeling en/of als een uiting van vervolging zoals bepaald in Vluchtelingenconventie. U en uw partner lieten bovendien na naar aanleiding van deze vernieling(en) ooit hulp of bijstand te gaan vragen bij de gemeente of bij humanitaire en/of Roma-organisaties in Servië over de reden van de afbraak of over mogelijkheden tot het verkrijgen van een nieuwe woonst (CGVS, p.16-17, CGVS partner, p.7 en 9).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd."

Wat betreft uw bewering dat artsen in Servië u weigerden te behandelen en u telkens zeiden later terug te komen omdat er te veel patiënten waren, waarop uw latere afspraak steeds opnieuw werd uitgesteld, wederom omdat er te veel patiënten waren (CGVS, p.8 en p.10), dient vooreerst te worden opgemerkt dat u dit nooit ergens in Servië hebt aangeklaagd (CGVS, p.10). U haalde voorts geen feiten of elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat u bij een herhaling van dergelijk gedrag geen beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de daarvoor bevoegde instanties in uw land en dat u een dergelijk gedrag niet zou hebben kunnen aanklaarten bij uw autoriteiten. Uw verklaring voor uw nalaten dit ergens ter sprake te brengen, met name dat u nergens heen kon met uw klacht, is niet afdoende ter verantwoording (CGVS, p. 10). Dat u hier discriminatoir zou behandeld zijn omwille

van uw etnische origine is bovendien slechts een vermoeden. Uit uw verklaringen blijkt geenszins duidelijk dat dit gedrag etnisch geïnspireerd is. Het feit dat u niet onderzocht wordt door een arts omdat er te veel patiënten zijn kan op zich ook niet gelijkgesteld worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, bevestigt dat Roma in Servië worden achtergesteld, bijvoorbeeld op de arbeidsmarkt. Naast hun lage scholingsgraad spelen veroordelen tav Roma hierbij een rol. Uit diezelfde informatie blijkt echter dat de Servische autoriteiten deze discriminatie in toenemende mate erkennen en bijgestaan door de internationale gemeenschap voor dit complexe probleem een oplossing trachten te vinden en maatregelen nemen. Zo werden in het kader van 'The Decade of Roma Inclusion 2005-2015' – een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid, concrete plannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van Roma op gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting te verbeteren. De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 geeft op zich aldus geen aanleiding tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van aard dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Het door u voorgelegde kopie van uw geboorteakte is niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit staat immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster vraagt in haar verzoekschrift de schorsing en nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus grotendeels verbindt aan deze van haar echtgenoot D. E.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 57 963 van 16 maart 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot D. E. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt geoordeeld dat hij niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling, noch voor subsidiaire bescherming, aangezien de actuele situatie in zijn land van herkomst, althans volgens het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, voldoende stabiel zou zijn om een terugkeer te rechtvaardigen. Volgens verzoeker is niets minder waar. Hij verwijst hiervoor naar een door

hem neergelegd artikel d.d. 28 oktober 2010 met betrekking tot een rapport van Human Rights Watch, waaruit, zo meent hij, het tegenovergestelde blijkt van hetgeen het Commissariaat-generaal beweert. Verzoeker vertaalt uit het rapport als volgt: "...De mensenrechtencommissaris van de Europese Raad, Thomas Hammarberg, en het Europees Parlement hebben dit jaar opgeroepen voor een schorsing van de terugkeer (van asielzoekers) tot de situatie verbeterd (in Kosovo)..." en "...Het rapport beveelt aan: een onmiddellijke bevrozing van gedwongen terugsturingen totdat de situatie is verbeterd (in Kosovo)..." Het Commissariaat-generaal daarentegen, zo vervolgt verzoeker, verwijst op geen enkel moment naar objectieve informatie van waaruit zij mag besluiten dat de actuele situatie in Kosovo zou zijn verbeterd. Volgens verzoeker gaat het toch niet op te stellen dat de situatie in Kosovo voldoende veilig is gelet op '...de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt'. Met betrekking tot die ene keer dat het Commissariaat-generaal wel een objectief rapport situeert, met name de 'Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo' van UNHCR, stelt verzoeker dat uit dit rapport helemaal niet blijkt dat de situatie in Kosovo zou verbeterd zijn. Volgens verzoeker geeft UNHCR enkel aan dat het wenselijk en geschikt is dat asielzoekers uit Kosovo zouden worden gevolgd door de onthaallanden en dat ieder dossier zou worden beoordeeld. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing dan ook afdoende de motiveringsverplichting schendt die overheden dienen te respecteren, nu er niet uit kan achterhaald worden op basis van welke informatie het Commissariaat-generaal van oordeel is dat de situatie in zijn land van herkomst is verbeterd, laat staan welke informatie werd gebruikt om de beslissing te staven. Hij wijst er in dit verband op dat hij de onveilige situatie in zijn thuisland wel met een objectief rapport staft. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoeker stelt dat hij door de bestreden beslissing zal worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst waar hij dient te vrezen voor zijn leven en/of foltering. Hij heeft tijdens zijn interview nochtans, zo meent hij, voldoende gestaafd dat hij als Kosovaar van Roma-origine niet welkom is in zijn thuisland Kosovo, aangezien de Albanese meerderheid het de Roma niet vergeven heeft tijdens de burgeroorlog de kant gekozen te hebben van de Serviërs. Verzoeker stelt dat wraak op Roma's dan ook schering en inslag is en merkt op dat deze wraak in de lijn ligt van de Albanese mentaliteit 'oog om oog, tand om tand'. Volgens hem had dit als gevolg dat hij voor de Albanese Kosovaren diende te vluchten naar Servië, alwaar hij tevens voor zijn leven en/of foltering dient te vrezen, ditmaal om de reden dat de Serviërs absoluut niet gediend zijn met de onafhankelijkheidsverklaring van Kosovo en zij de Kosovaren sedertdien als vijanden beschouwen. Hij merkt ook op dat heel de explosieve situatie gepaard gaat met moorden, foltering en verkrachtingen. Het is in die optiek, zo stelt hij, dat bijvoorbeeld Human Rights Watch duidelijk stelt dat, tot de situatie verbetert, asielzoekers uit Kosovo niet kunnen terugkeren naar hun thuisland wegens misbruik van de mensenrechten en discriminatie. Hij meent dat het in die omstandigheden dan ook duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

3.2. De twee door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge inhoudelijke verwevenheid, samen behandeld.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij deze motivering zelf in haar middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.4. De bestreden beslissing, waarin wordt besloten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, is in de eerste plaats gebaseerd op de vaststelling dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie voor Roma, Ashkali en Egyptenaren in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd/verbeterd is. Voorts wordt erin opgemerkt dat de geloofwaardigheid van verzoekers problemen in Kosovo in 2004 ernstig op de helling is komen te staan enerzijds door een ernstige tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en die van zijn partner, en anderzijds door ernstige

tekortkomingen in zijn verklaringen. Daarnaast wordt erop gewezen dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een eventuele terugkeer naar Kosovo geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de hulp of de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten. Er wordt ook opgemerkt dat waar UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* dd. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de Roma, Ashkali en Egyptenaren, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. Verder wordt betreffende het feit dat verzoeker in Servië door Serviërs zou zijn geslagen en beledigd, opgemerkt dat hij wederom niet aannemelijk maakt dat hij hiervoor geen of onvoldoende beroep kon doen op de bescherming van de lokale en/of hogere autoriteiten in Servië. Hier wordt ook aan toegevoegd dat van de problemen die verzoeker in Servië met Serviërs kende, volgens de verklaringen van zijn partner, enkel melding werd gemaakt bij een voor laatstgenoemde onbekende organisatie die kwam zeggen dat hun barak zou worden afgebroken. Tot slot wordt gesteld dat verzoeker evenmin stappen heeft ondernomen tegen de vernieling in het verleden van zijn barak door de inspectiediensten.

3.5. Verzoekers betoog dat het Commissariaat-generaal behoudens de ene keer dat het naar een objectief rapport verwijst, meer bepaald naar de *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo*, op geen enkel moment verwijst naar objectieve informatie van waaruit het mag besluiten dat de actuele situatie in Kosovo zou zijn verbeterd, mist, net als zijn kritiek dat uit de bestreden beslissing niet kan achterhaald worden op basis van welke informatie het Commissariaat-generaal van oordeel is dat de situatie in zijn land van herkomst is verbeterd, laat staan welke informatie werd gebruikt om deze beslissing te staven, feitelijke grondslag. Immers, in de bestreden beslissing wordt, wat de veiligheidssituatie voor Roma, Ashkali en Egyptenaren in Kosovo betreft, herhaaldelijk gewezen op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. De Raad stelt vast dat het administratief dossier een zeer gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde bundel bevat die bestaat uit dertien verschillende objectieve documenten en voorzien is van een inventaris (stuk 16, Landeninformatie). De bundel is het resultaat van onder meer een grondige analyse van de kennis die werd vergaard tijdens de missie van het Commissariaat-generaal in Kosovo in de periode van 15 september tot 25 september 2009, en van de bevindingen van de Balkandesk van het Commissariaat-generaal, die de situatie van de Roma, Ashkali en Egyptenaren reeds jarenlang dag in dag uit en dit op heden op de voet volgt. Deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier, zodat verzoeker de mogelijkheid had via de daartoe geëigende procedures inzage te krijgen en de correctheid van deze informatie in het kader van onderhavig beroep aan te vechten. De commissaris-generaal moest deze informatie, waarop hij zijn beslissing steunt, niet bij zijn beslissing voegen, aangezien geen enkele bepaling hem hiertoe verplicht (cf. RvS 15 februari 2011, nr. 6 559 (c)).

3.6. Inhoudelijk blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd dat sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van Roma, Ashkali en Egyptenaren in Kosovo in het algemeen en in Kosovo Polje in het bijzonder objectief verbeterd en bevredigend zijn, dat de veiligheidssituatie over het algemeen als stabiel en kalm wordt omschreven, dat in diverse regio's van Kosovo reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer werden gemeld of zich al lang geen veiligheidsincidenten meer voordeden waarbij de RAE- (Roma, Ashkali en Egyptenaren) gemeenschappen betrokken waren, dat voormelde drie groepen zo goed als overal over een volledige bewegingsvrijheid beschikken, dat in meerdere gemeenten zij vrij kunnen bewegen binnen hun gemeente en zelfs daarbuiten, dat zij regelmatig naar andere gebieden van Kosovo reizen, dat er geen aanwijzingen zijn van recente etnische geïnspireerde aanvallen tegen leden van deze gemeenschappen in Kosovo Polje, dat zich in deze gemeente sinds 2004 geen veiligheidsincidenten meer hebben voorgedaan gericht tegen de RAE-gemeenschappen, dat binnen de ruimere regio Prishtinë, waartoe ook de gemeente Kosovo Polje behoort, er recentelijk geen etnisch geïnspireerde incidenten gemeld werden waarbij de RAE-gemeenschappen het doelwit waren, en dat, zo blijkt uit de erin opgenomen cijfers van UNHCR, ongeveer 1195 Roma, Ashkali en Egyptenaren sinds het beëindigen van het conflict in 1999 naar de gemeente Kosovo Polje zijn teruggekeerd. Verzoekers betoog en het document dat hij aan zijn verzoekschrift toevoegt, zijn niet bij machte de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan het wankelen te brengen. De Raad wijst er immers op dat het door verzoeker neergelegde artikel d.d. 28 oktober 2010 met betrekking tot het rapport van Human

Rights Watch handelt over de gedwongen terugkeer van minderheden naar Kosovo, hetgeen in casu niet aan de orde is, aangezien de bestreden beslissing de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, en geen gedwongen terugleiding van verzoeker inhoudt.

3.7. De Raad stelt vast dat verzoeker, doordat hij enkel ingaat op het ene motief van de bestreden beslissing met betrekking tot de huidige algemene veiligheidssituatie voor Roma, Ashkali en Egyptenaren in Kosovo, volledig voorbijgaat aan de (vele andere) motieven met betrekking tot zijn beweerde persoonlijke vrees voor vervolging. Verzoeker laat deze bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot zijn individueel asielrelaas ongemoeid. Bijgevolg wordt als onbetwist en vaststaand beschouwd en door de Raad tot de zijne gemaakt, de vaststelling van de commissaris-generaal dat er weinig geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen in Kosovo in 2004 door onder meer een ernstige tegenstrijdigheid hieromtrent tussen zijn verklaringen en die van zijn partner, dat verzoeker heeft nagelaten naar aanleiding van de aanval op zijn persoon aangifte te doen bij de Kosovaarse politie of bij de internationale organisaties die toen in Kosovo aanwezig waren en hij voor dit verzuim geen afdoende verklaring kon geven, dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een eventuele terugkeer naar Kosovo geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de hulp of de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten, dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem ingeroepen slagen en beledigingen door Serviërs in Servië geen of onvoldoende beroep kon doen op de bescherming van de lokale en/of hogere autoriteiten in Servië, dat volgens zijn partner de problemen die hij in Servië met Serviërs kende enkel gemeld werden bij een voor zijn partner onbekende organisatie die kwam zeggen dat hun barak zou worden afgebroken, en dat hij geen stappen heeft ondernomen tegen de vernieling in het verleden van zijn barak door de inspectiediensten.

3.8. Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat deze verdragsartikelen inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). De Raad stelt ter zake vast dat verzoeker zich in hoofdzaak beperkt tot enkele zeer algemene, blote beweringen als zou in Kosovo wraak op Roma's door de Albanese meerderheid schering en inslag zijn aangezien men het de Roma niet vergeven heeft dat zij tijdens de burgeroorlog de kant kozen van de Serviërs, en als zouden in Servië de Serviërs niet gediend zijn met de onafhankelijkheidsverklaring van Kosovo, waardoor zij sindsdien de Kosovaren als vijanden beschouwen. Verzoeker laat echter na ook maar enig concreet, op zijn persoonlijke situatie betrokken element aan te brengen omwille waarvan hij in aanmerking zou kunnen komen voor een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Gelet op het feit dat zijn asielrelaas terecht als niet aannemelijk werd bevonden, kan evenmin geloof worden gehecht aan het door hem ingeroepen reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.9. Er werd geen schending van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet aangetoond. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Er werden geen gegronde middelen aangevoerd.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

3.3. Bijkomend stelt de Raad vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen kritiek levert op de overweging in de bestreden beslissing met betrekking tot haar bewering als zouden artsen in Servië (telkenmale) geweigerd hebben om haar te behandelen. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoekster dit probleem nergens in Servië heeft aangekaart en zij niet aantoonde dat deze beweerde discriminatie toegeschreven kan worden aan haar etnische origine. De vaststellingen van de commissaris-generaal blijven bijgevolg op dit punt gehandhaafd.

3.4. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN